

VENETIË VOGALONGA 2022

De paracetamol verdringt een lichte hoofdpijn. Een hele dag in de auto en dan thuis direct weer de volledige Hohe Messe van Bach eruit zingen eist zijn tol. De uitvoering is vrijdag.

Hoe langer je wacht met je verslag hoe mooier de verhalen en daarom deze aanzet tot meer.

Woensdag 1 juni vertrekken we in alle vroegte. De sloep achter de auto. We hopen Innsbruck te halen. Bij Den Bosch komen Hans, Kees en Mathieu erbij, we zijn compleet. Met Karl en Nel rijdt ik voorop. Onderweg stoppen we een paar keer om zowel ons zelf als de auto's van liquide middelen te voorzien. Nel heeft, ik had het kunnen weten, van alles in de tas: warm water, oploskoffie, thee, koekjes en nog veel meer. Ik alleen een paar boterhammen. Zo passeren we aan het einde van de middag de Oostenrijkse grens.

Daar raadplegen we Booking.com voor een overnachting. De beste plek in de buurt is in Duitsland dus gaan we de grens weer over en komen in de buurt van Füssen. Het stikt er van de beroemde kastelen die ik vervolgens niet herken. Maar goed, er zijn veel hotels alleen vrijwel niets is open. We kloppen aan bij het digitaal gevonden hotel. Er zijn nog precies 6 bedden vrij, dat is dus geregeld.

De keuken is dicht, maar op een paar honderd meter is een groot restaurant met een enorme parkeerplaats. De wachtrij tot buiten voorspelt echter weinig goeds en die voorspelling klopt. Zonder reservering kom je er niet in. Verder is er niets open.

Ons wordt zeer vriendelijk aangeraden naar Füssen terug te gaan en gelukkig lukt het daar. Wie iets van Duitsland weet weet ook dat de Duitsers tussen de middag zeer uitgebreid dineren en dat het 's avonds lastig is. Soms zit het mee.

Na een stevig ontbijt zetten we de volgende ochtend de tocht voort en via de Brennerpas bereiken we eerst Venetië en dan Punta Sabbioni het eindpunt van de rit. Waar we een prachtig appartement betrekken.

Op vrijdagochtend laten we sloep te water bij de plaatselijk roeivereniging en vertrekken naar de stad. Het eerste deel van de tocht gaat over vrijwel vlak water, maar hoe dichter we bij de stad komen hoe meer de golfslag ons teistert.

Van alle kanten passeren ons speedboten en ponten en wordt het roeien haast onmogelijk. Midden in de stad bij voorbij de Rialtobrug is het kantoor van de Vogalonga. Tenminste de vorige keer. Mathieu had me al gewaarschuwd. Inderdaad het kantoor is er niet meer. Na het raadplegen van de inschrijving vinden we het juiste adres San Marco 3997. Nu dat moet gaan lukken. Met Hans, Karl en google maps is het 12 minuten lopen. Maar na 20 minuten zijn we er nog steeds niet. De hele binnenstad blijkt San Marco te nummeren en voor ons ontbreekt elke ordening. Ook Google kan er geen chocola van maken. Er is daar vrijwel geen bereik en telkens is de route weer een andere kant op. En we moeten niet op het San Marcoplein zijn. Was het maar zo'n feest. Als we als een blinde door de stad lopen worden we gered. Een dame vraagt, in het Frans ook nog, zoeken jullie de Vogalonga? Ik liep met mijn reddingsvest aan al een half uur door Venetië en dat heeft ons naar mijn overtuiging gered. Het blijkt inderdaad vlakbij in een heel smal steegje. Die horde is genomen. Hans trakteert op bier, waarvoor hulde want het kost daar de hoofdprijs. Dan met de wedstrijddocumenten terug. Om daarna de rest van de bemanning terug te vinden bij de sloep zou met een amber alert sneller zijn geweest.

Google zeg 6 minuten lopen, maar als we er niet bij toeval weer langs waren gekomen waren we nu nog in de stad. Met een inmiddels uitgeruste bemanning aanvaarden we de terugreis naar onze haven op Punta Sabionni. Opnieuw belaagd door golven waar zelfs onze sloep het benauwd van krijgt bereiken we na ruim anderhalf uur roeien onze standplaats.

Vandaag over de catering en de horeca niets dan lof en ook het weer is buitengewoon. Morgen naar Burano.

Burano ligt op zo'n drie kwartier roeien dus dat gaat goed. Vrijwel geen boten aan deze kant van de stad en Burano is een heerlijk eiland om te bezoeken. Daarna terug naar huis. In een restaurant dicht bij ons appartement versterken we de inwendige mens en maken de balans op. Een geslaagde dag.

Op zondag gaan we ervoor.

Om 8.00 vertrekken we naar de Vogalonga. De start is om 9.00 uur en we willen voorin het veld meevaren. 1800 boten in alle maten en soorten verdringen zich om voorop te komen. Onze sloep is niet zo snel als de skiffs, drakenboten en werry's en inhalen kan alleen als daar ruimte voor is. Dat blijkt niet iedereen te weten. Rompen schuiven tegen elkaar, riemen raken verstrikt, drakenboten doen hun naam eer aan en we leren veel nieuwe woorden. Na drie uur roeien komen we weer langs Burano. Dan zijn we op de helft.

Tijd voor een korte stop. Het weer valt mee. Het maar 29 graden met een beetje zon. Toch komen de broodjes, de bananen de flessen water weer goed van pas.

Na een half uurtje gaan we verder. En tegen 13.00 uur bereiken we de oostkant van de stad en het begin van Canal Grande. Als we een beetje geluk hebben kunnen voor 14.00 uur het San Marcoplein passeren en varen de veerboten nog niet, zodat het water bevaarbaar blijft.

De ingang van het Canal is net breed genoeg voor 1 boot tegelijk. En hoewel de Carabiniëri met speedboten, waterscooters, megafoons, kikvorsmannen, fluitjes, wilde gebaren en geschreeuw proberen een vlotte doorvaart te realiseren, is de chaos compleet. Ik denk dat we haast een uur hebben moeten dringen in de massa om verder te kunnen. Zuid Europees temperament, Duitse Ordnung, vriendelijk Franse roeiers, weinig blijft ons bespaard.

Tegen 15.00 uur bereiken we de finish. Het gemotoriseerde deel der natie is weer los, golven komen van alle kanten. We besluiten even uit te blazen in een klein haventje tegenover San Marco.

Een uiterst vriendelijk havenmeester staat ons te woord op een zo niet te verstane wijze dat twee agenten hem tot bedaren moeten brengen. Om de lichamelijke en geestelijke gezondheid van deze man niet onherstelbaar te beschadigen vertrekken we maar weer.

Na ruim anderhalf uur de woeste baren te hebben getrotseerd kan de sloep weer op de trailer. Na zo'n acht uur roeien en 42 km verder kijken 12 diepliggende ogen elkaar aan.

Naar ons appartement om te douchen en eten. Soms zit het mee. Het uitstekende restaurant om de hoek heeft weer een tafel vrij. Het geluk lacht ons weer toe. De ober brengt de kaart en zegt dat de wachttijd voor een pizza ongeveer anderhalf uur bedraagt. We trekken plan B uit de kast en bestellen een goed alternatief. Opnieuw een prima keuze.

Dan wordt het maandag. Na een voorspoedig verlopen reis bereiken we aan het begin van de avond een hotel net voorbij Nürnberg. In het hotel is ook een restaurant, maar daar wordt alleen bier verstrekt. Maar geen nood de receptionist wijst ons een restaurant op een paar honderd meter.

Daar blijkt je alleen te kunnen afhalen, dus rijden we door en paar honderd meter verder weer een restaurant, maar die zijn er voor vandaag zojuist meer opgehouden. Het volgende restaurant is ook gesloten. We bellen er een paar die volgens google open zouden moeten zijn, maar zonder enig succes.

Dan toch maar terug naar de afhaal. Die is inmiddels ook gesloten. Bij het pompstation ernaast bestaat de hele voorraad uit 3 worsten en ongeveer 7 kaiserbroten. We kopen de hele voorraad. Een culinair dieptepunt dat nog lang blijft hangen. De volgende ochtend krijgen we prima ontbijt in het hotel. Aan het einde van de middag zijn we weer thuis.

Wat mij betreft een geslaagde onderneming. Ik ga volgend jaar weer.

Leermomenten voor deze reis: Eet op tijd, vooral bij de Duitsers en leer geen Italiaans, dat leren ze je daar wel.

Paul Sluijmer Gorinchem met de Zwaan